

Het Eendje.

Janus haalde 't eendje, en de kinderen gingen om de tobbe staan. Vader streek het eendje over den kop. „Arm beessie, arm beessie!” zeiden de kinderen. En Janus zette het eendje in 't water; z'n handen hield hij er boven, als het soms wegvliegen wou.

Het eendje zag er verformfaaid uit, en keek schuw. Maar Janus aaide telkens de veertjes, en langzamerhand bekwam het wat. In-ééns, daar ging het met een schokje naar de andere zijde van de tobbe; Janus schrok, en verplaatste gauw z'n handen wat, dat ze boven het eendje bleven; de kinderen riepen: „het zwemt, het zwemt!” en ze grepen elkaar bij de hand en begonnen te dansen. De oudste begon te zingen, en spoedig zongen de anderen mee, van „Alle eendjes zwemmen in het water.” Andere kinderen kwamen er bij, en die hosten mee: „falderalderire, falderalderire!”

Toen moest het eendje eten. De kinderen kwamen stil kijken. Mietje haalde een stuk brood van binnen. „Wat motje,” grauwde de moeder, maar Mietje was al buiten. Janus plukte een stukje brood af, en hield dat het eendje voor. Maar het eendje wou niet eten, en zwom weg voor Janus' hand. „Toe nou, eet nou,” zeurden alle kinderen, maar het eendje wou niet, en het brood viel in 't water.

Kriegel wilde Mietje 't beestje pakken, en brood in zijn bek duwen, maar pats! daar kreeg ze een klap van vader.

Ze lieten het beestje maar zwemmen, en gingen weer dansen. Een paar bléven kijken. Onverwachts, daar bukte het eendje even, en hapte een kruimeltje uit het water op! De kinderen kwamen weer om de tobbe dringen. „Stilletjes kijken,” zei Janus, en ze hielden zich stil, en strooiden brood in 't water, veel meer dan het eendje op kon. Telkens, telkens hapte het weer; en er liepen kinderen even naar hun huis, en riepen aan de deur: „Moeder, het eendje zwemt al, en het eet ook!” Dan holden ze weer terug, om te kijken.

De vrouw van Janus kwam in de deur staan, met een bord en een vaatdoek in d'r handen; de burens lachten wat tegen haar;

maar zij wees weer, dat Janus mal was, en ging naar binnen.

De kinderen keken en zongen en dansten, de burens keken lachend toe, en Janus zat in het stoepje en wreef in zijne handen.

Hij durfde wel even het eendje alleen laten, en ging z'n pijp van binnen halen. Daar stond zijne vrouw en zuchtte eens. „Kom, kom,” suste de man, die plezier had; en hij wou d'r een zoen geven, maar zij duwde 'm nijdig terug: „Malle brasem!”

En Janus ging naar buiten, stak zijn pijp op, en zat weer te kijken naar zijn beestje. En Mietje, en Keetje, en Aaltje en de kleine Janus, die mochten even het eendje aaien.

Het eendje was op zijn gemak.

V.

Eén platte stoep was er in de straat, en daar speelden op een Woensdagmiddag de kinderen schooltje. Op eene plank, over een kist en een krukje gelegd, zaten ze tegen den muur, overdreven zoet; en Mietje speelde streng de juffrouw.

Mietje kreeg een idee.

„Wacht eens,” zei ze, „nou gaan we leeren van de eend. Ik zal hem eventjes halen.”

Ze zag net haar moeder een winkeltje in gaan. Vlug liep ze den kelder in, en nam het eendje mee. Het eendje zat nog in de stoof, want vader moest nog een hokje timmeren.

Mietje kwam weer bij de klas, en haalde het beestje te voorschijn.

Het eendje was niet erg frisch, en liet slapjes met zich sollen.

Mietje vertoonde het; eigenlijk dorst ze het niet eens goed vasthouden. . . . Doch de heele klas wou het eendje van dichtbij zien; de kinderen vlogen op, en verdrongen zich om Mietje. Die wilde ze op hun plaats duwen, en hield het eendje maar met ééne hand vast, bij de pooten. Het eendje werd bang van al de drukte, en begon te spartelen. Het heele schooltje ging door de war. „Help me dan!” riep Mietje toen, „help me dan! Het vliegt weg, het vliegt weg!”

En angstig liet ze de pooten van het